

K ČINNOSTI FRONTOVÉHO LETECTVA V HROMADNÝCH ÚDERECH

V počátečním období války, vedené bez použití ZHN, narůstá důležitost činnosti letectva v hromadných úderech vzdušné operace. Úlohou a cílem vzdušné operace je rozbít uskupení letectva a raketových jaderných prostředků protivníka a tím vybojovat raketovou jadernou a vzdušnou nadvládu na válčišti.

Z úlohy a cíle vzdušné operace vyplývá požadavek, aby vyčleněné letectvo na operaci, tj. síly dálkového letectva, leteckých armád frontů i ostatní vyčleněné síly, vedly činnost proti velkému počtu cílů na široké frontě hromadnými údery do maximální hloubky.

Dálkové letectvo ničí prostředky jaderného napadení, letouny na letištích, sklady jaderné munice, leteckých pohonných hmot a letecké munice. Důležitým cílem jsou i velitelství svazů a systém velení a navedení letectva. Tyto úkoly plní dálkové letectvo především v hloubce mimo dosah frontového letectva.

Účast frontového letectva v hromadných úderech ve vzdušné operaci zabezpečuje nejen průlet dálkového letectva při jeho činnosti k vybojování raketové jaderné a vzdušné nadvlády, ale též i jeho podíl na ní. Stíhací bombardovací a bombardovací letectvo v hromadných úderech ničí zejména prostředky jaderného napadení, letectvo na letištích, systém jeho velení a navedení a prostředky PVO protivníka.

Frontové stíhací letectvo ve vzdušné operaci se většinou sil používá k přímé obraně úderných skupin proti stíhačům protivníka, kteří se zúčastní odrážení našeho hromadného úderu nebo i k ničení a umlčování některých prostředků PVO.

Průzkumné letectvo zabezpečuje průzkum cílů a zjišťuje výsledky hromadného úderu.

Hromadné údery vede frontové letectvo i samostatně.

Neméně důležitou je hromadná činnost frontového letectva při účasti v jaderných úderech. Oboustranné použití jaderných zbraní klade zvýšené požadavky zejména na přípravu a vedení hromadných úderů.

V období vedení boje bez jaderných zbraní vyžaduje splnění úkolů v hromadných úderech značného úsilí letectva v důsledku relativně nízké účinnosti klasických prostředků ničení. Pro srovnání uvádím, že k úderu na letiště protivníka, na němž je rozmístěno jedno letecké křídlo, je při použití jaderné pumy třeba 2—4 letounů, kdežto při použití klasických prostředků ničení nejméně 2—3 letek, tj. 24—36 letounů. Přitom výsledky činnosti jsou nesrovnatelně nižší, poněvadž jsou ničeny jen nejdůležitější cíle, a ne letiště jako celek.

Použití klasických či jaderných prostředků ničení v hromadných úderech letectva ovlivní některé důležité faktory činnosti letectva, např. prolamování PVO protivníka, sestavu za letu, způsob ničení cílů apod.

Činnost letectva v hromadných úderech se vyznačuje soustředěním jeho sil v krátkém čase do určených prostorů k ničení rozhodujících objektů protivníka. Hromadná činnost frontového letectva je vynucována mezi jiným i podmínkami bojové činnosti. Jsou to zejména prostředky radiolokačního průzkumu vzdušných cílů protivníka a systém jeho protivzdušné obrany. Prostředky radiolokačního průzkumu protivníka budou ovlivňovat volbu ráží, výšek, velikost skupin, sestavu, taktickou stránku vedení úderů v prostorech cílů apod.

Nenarušeným nebo málo narušeným systémem PVO protivníka může frontové letectvo pronikat jen za cenu značných ztrát. Optimálně nejvýhodnější podmínky můžeme stěží vytvořit postupnou činností proti cílům na bojišti, ale soustředěným úsilím frontového letectva v hromadných úderech. Při hromadných úderech můžeme maximálně využít všech prostředků pro komplexní a optimálně účinné zabezpečení bojové činnosti frontového letectva.

Jako příklad mohu uvést činnost letectva USA ve Vietnamu. V posledních letech války byla vedena na silně bráněné cíle převážně formou hromadných úderů. Tím se dařilo americkému letectvu snižovat ztráty při úderech na cíle, které byly silně bráněné PLŘS.

Zbraňové systémy PVO se stále zdokonalují. Zvyšuje se jejich mobilnost, palebné možnosti a zkracuje se čas bojové připravenosti k palbě. Zdokonaluje se automatizace řídicích a palebných systémů. Můžeme předpokládat, že význam činnosti frontového letectva v hromadných úderech neustále poroste. Dalším závažným důvodem je, že se stále zvyšuje nasycenost bojiště prostředky PVO.

Bereme-li v úvahu kvalitativní a kvantitativní zvýšení prostředků PVO na bojišti, situace si vynucuje v podmínkách hromadného použití prostředků PVO, zejména PLŘS, hromadné činnosti letectva. Hromadné nasazení letectva skýtá výhodu iniciativy a aktivity a zatlačuje protivníka do defenzivy. Dosáhneme překvapení na určitých směrech a nad určitými prostory. Protivník je nucen na tuto iniciativu dodatečně reagovat v komplexu bez znalosti zámyslů a cílů. Hromadné nasazení frontového letectva nutně vyvolává určitou dezorganizaci protivníka, narušuje jeho řídicí a palebné systémy, snižuje a omezuje jeho možnosti. Mohu to uvést na jednoduchém příkladu palebných možností baterie PLŘS Hawk. Baterie Hawk může současně navádět na různé cíle tolik PLŘS, kolik je u baterie ozařovacích radiolokátorů. Tzn., že samohybná baterie může současně navádět na 3 cíle a tažená baterie na 2 cíle. Přenos palby na jiný cíl v rámci baterie trvá asi 15 sekund. Za předpokladu, že prostorem palebné účinnosti baterie prolétává 8 letounů na výšce 400 m nad terénem, rychlostí 800 km/h a vzdušný cíl zjistí RL oddíl na vzdálenosti 62 km, může být čára upřesnění cíle ve vzdálenosti 52 km od baterie a čára přidělení cíle baterií ve vzdálenosti 48 km. Čára odpálení první PLŘS je pak

na 45 km a čára výbuchu ŘS na 34 km. Za těchto předpokladů můžeme počítat se sestřelením 2 letounů taženou baterií a 3 letounů samohybnou baterií Hawk. Na odpálení dalších 2 či 3 střel zbývá vzdálenost 34 km. Po odečtení hluchého prostoru nad baterií je to vzdálenost 32 km. Pro zjednodušení si dejme na základě takticko-technických údajů předpoklad, že na vzdálenost 32 km může baterie tažená sestřelit 2 letouny a samohybná baterie 3 letouny. Nepočítám s použitím našich prostředků radioelektronického boje, letouny nemanevrují proti PLŘS atd. Pak se ukazuje, že 2—4 letouny mají matematickou naději proletět nad baterií Hawk. V případě, že by 8 letounů letělo ve dvou skupinách 4 letounů např. s 10minutovým intervalem, nemá ani jeden z letounů matematickou naději průletu za stejných podmínek.

Při použití palebného přikrytí jednotlivých protiletadlových komplexů, činnosti prostředků radioelektronického boje manévrem proti PLŘS dojde ke snížení ztrát vlastních letounů při jejich průniku systémem PVO protivníka. Princip uvedeného příkladu však zůstává v platnosti, je pouze našimi opatřeními korigován. Stupeň korekce je dán účinností našich protipatření.

Složitost situace průniku systémem PVO zvyšují i prostředky PVO, které jsou organicky začleněny do útvarů, svazků a svazů vojsk protivníka. Tyto prostředky mohou ničit i prostředky RVD do hloubky svého maximálního došlehu.

Systém PLŘS Hawk protivníka je členěný do hloubky. Postavení jednotlivých baterií jsou umístěna tak, aby se prostory účinnosti PLŘS sousedních oddílů navzájem překrývaly. Důraz je při tom položen na hlavní náletové směry. V průběhu bojové činnosti se bude protivník snažit zásady komplexnosti, hloubky a překrytí systému PLŘS po úderech trvale obnovovat a udržovat. Získání volnosti činnosti letectva stěží může zabezpečit činnost letectva po sledech, ale hromadná činnost letectva, při níž můžeme vyčlenit zvláštní síly a prostředky pro boj s PVO protivníka.

Jinými slovy řečeno, jde o prolomení PVO protivníka. Mnohdy tento pojem zužujeme jen na fyzické ničení. Prolomení PVO má význam poněkud širší. Zahrnuje v sobě všechna opatření, která mají za cíl vyřadit PVO v určitých prostorech a časech. Patří mezi ně opatření jak fyzického ničení, tak i radioelektronického boje. Dále do nich počítáme jak údery letectva, tak i pozemních vojsk, tj. palby raketového vojska a dělostřelectva.

S pojmem prolomení PVO protivníka, s důrazem na PLŘS, jsou úzce spojeny otázky, zda prolomit PVO na široké frontě nebo na směrech. Zda má činnost frontového letectva v hromadných úderech probíhat na široké frontě, nebo jen na směrech. Na tyto otázky není jednoznačná odpověď. Jejich řešení závisí na mnoha faktorech, mezi jinými na síle PVO protivníka, rozmístění prostředků PVO, rozmístění objektů úderů, na vážnosti úhrozy letectvu a na síle a možnostech prostředků, které můžeme vyčlenit k prolomení PVO. Konkrétní situace budou vyžadovat konkrétní způsoby řešení. Všechny situace budeme řešit s ohledem na snížení ztrát frontového letectva v hromadných úderech. Proto musíme efektivnost průletu PVO protivníka variantně srovnávat.

Nejvýhodnější bude vést hromadný úder frontovým letectvem na „široké frontě“ s prolomením jeho PVO též na „široké frontě“. Tím můžeme dosáhnout mezi jiným určité dezorganizace systému PVO protivníka, snížit jeho početní hodnotu řídicích a palebných systémů. I v případě prolomení PVO protivníka

na směrech bude výhodné vést hromadný úder frontového letectva letem na široké frontě až k úsekům prolomené PVO, protože i tak můžeme dosáhnout výhod, ovšem s menší efektivností. Jaký způsob zvolíme, záleží na správném zhodnocení konkrétní situace a možnostech letectva.

Při úderech letectva bez použití ZHN je prolamování PVO protivníka složitější a náročnější zejména pokud jde o výši potřebného úsilí. Ničení prostředků PVO jadernými pumami je efektivnější, než konvenčními prostředky. Kromě toho při použití ZHN některé prostředky PVO může ničit ve prospěch letectva raketové vojsko a dělostřelectvo. Tyto okolnosti kladně ovlivňují podmínky prolamování PVO protivníka.

a) **Plánování činnosti frontového letectva v hromadných úderech** probíhá centrálně na VS leteckého svazu. Jde o složitou činnost zpravidla pod značným časovým tlakem. Složitost centrálního plánování vidíme z toho, že VS svazu zpracovává plán s časy vzletů, tratěmi, výškami, velikostmi skupin, rychlostmi, s časy úderů, s objekty úderů a s časy přistání. Plán hromadného úderu je základním dokumentem velení. Musí maximálně odrážet danou skutečnost, protože jakékoliv zásadní změny v určitém období před vzletem a v průběhu hromadného úderu nejsou žádoucí, protože mohou narušit organizační strukturu hromadného úderu a tím i bezpečnost letectva.

Důležitou úlohu při přípravě plánu hromadného úderu hrají přesné údaje o rozmístění cílů a prostředků PVO. Proto je součástí plánování hromadného úderu i vzdušný průzkum cílů. Složitost tohoto problému narůstá při předávání průzkumných zpráv z letounů průzkumného letectva zájemcům. Nejvýrazněji se to projevuje při účasti frontového letectva v jaderných úderech. Vzdušný průzkum upřesňuje cíle pro několik zájemců, např. pro RVD frontu, armád i pro vlastní potřebu. Je limitován časem. V jaderném úderu má frontové letectvo pro svoji činnost zpravidla vyhrazenou dobu mezi první a další salvou raket. V této době musí vést i vzdušný průzkum cílů pro všechny zájemce. Průzkumné letectvo, které je součástí prvního sledu, je při vysílání zpráv vzdušného průzkumu omezeno časem. Budou-li např. průzkum vést jen dvě průzkumné letky, tj. 24 letounů jednotlivě, znamená to při průměrném určení dvou objektů průzkumu na průzkumný letoun nutnost vyslat 48 zpráv o cílech. Jestliže na vyslání jedné zprávy potřebujeme jen 20 sekund, pak potřebujeme celkem asi 16 minut. To je jen teoretický závěr. V praxi víme, že k tak ideálním podmínkám nemůže nikdy dojít a že čas by byl daleko větší.

Tuto situaci můžeme řešit diferencováním zpráv jednotlivým zájemcům. V praxi půjde o určení různých rádiových frekvencí pro ně. Obdobně můžeme řešit i situaci v hromadném úderu frontového letectva diferencováním zpráv vzdušného průzkumu na jednotlivé svazky újerného letectva.

Složitost plánování si můžeme ukázat na několika údajích. Má-li např. LA ve své sestavě dvě stíhací bombardovací letecké divize s 240 letouny a bere-li průměrnost skupin 8 letounů, dojdeme k číslu 30 skupin. Počítáme-li dále s 30 průzkumnými letouny a 10 letouny REB, které působí jednotlivě, pak bude ve vzduchu do 70 vlastních vzdušných cílů. Pro tento počet cílů musí VS LA zplánovat tratě, výšky, rychlosti a ostatní letové údaje. Zplánování takového množství údajů je pracné a obtížné. Při tom bezpečnost letů jednotlivých skupin je navzájem podminěna přesným a konkrétním rozpracováním všech uvedených letových údajů, zejména tratí, výšek, rychlostí a doby vzletů jednotlivých skupin frontového letectva. Současně s tím, taktická stránka

tratí letů, výšek, prostorů prolamování PVO, letů speciálních letounů REB musí být v souladu s celkovým operačním zámyslem hromadného úderu. Nej-složitější a značně náročná na čas je volba tratí a výšek letů. Situace si vy-nucuje zavést určité organizační předpoklady a to zplánovat několik variant tratí a výšek pro jednotlivá letiště operační sestavy frontového letectva SBOL, PzL, popř. BOL, je-li v sestavě. Zplánované varianty tratí musí být včas pře-dány svazkům a útvarům a trvale při změnách situace upřesňovány. Jinými slovy, po stránce základních letových údajů musí být LA připravena k plá-nování hromadného úderu. Přitom při přípravě těchto opatření se musíme vy-stříhat stereotypnosti a šablonovitosti. Jen tak můžeme kvalitně plánovat a při tom uspořit čas.

Vidíme, že plánování hromadného úderu řeší značně složitou situaci, která při hromadném úderu může vzniknout. Počítáme-li s další možností součas-ného hromadného úderu letectva protivníka a jeho odrážení stíhacím letec-tvem, bude vzdušná situace ještě složitější. V této situaci bude ve vzduchu naše i nepřátelské letectvo, frontové stíhací letectvo, stíhací letectvo PVOS, stí-hací letectvo protivníka, které odráží náš hromadný úder. Značný počet vzduš-ných cílů obou stran ovlivní přehled o vzdušné situaci, velení letounům ve vzduchu, bezpečnost vlastních letounů apod. Přesto, že činnost stíhacího le-TECTVA bude plánována v určených prostorech proti předpokládaným náleto-vým směrům, v určitých výškách, jeho činnost bude v konečné fázi závislá na manévru kursem a výškou vzdušných cílů protivníka. Tím vzniká nebezpečí vzniku nejasností, zvláště v podmínkách rychlého časového průběhu bojové činnosti. Nejasnosti ve vzdušné situaci musí velitelské stanoviště a naváděcí stanoviště řešit mnohdy v průběhu několika desítek sekund. Abychom tak ča-sově náročný úkol zvládli, musíme v příslušných plánech (hromadného úderu i odrážení hromadného úderu protivníka) vytvořit předpoklady určitého zjed-nodüšení pro řešení nejasných situací a k zamezení jejich vzniku. Tyto pře-dpoklady můžeme zjednodüšeně vytvořit horizontálním rozdělením mezi je-dnotlivé stupně řízení letectva. Např. při vletu do prostoru musí se letouny hlásit příslušnému VS či NS. Obdobným způsobem můžeme řešit i vertikální rozdělení prostoru mezi jednotlivé druhy frontového letectva. Např. určením rozdílných výšek pro jednotlivé druhy letectva. Každý letoun či skupina, která je nucena porušit vertikální prostor, musí porušení ohlásit příslušnému VS, NS, které za prostor zodpovídá.

Tato opatření zvýší přehled o vlastním letectvu a jeho bezpečnost v hro-madných úderech. Celkový přehled o vzdušné situaci na válčišti bude zabez-pečovat Hlavní velení.

b) **Řízení frontového letectva v průběhu hromadných úderů** a řešení sou-činnosti s PVO vojsk s cílem zajistit jeho bezpečnost.

VS LA zabezpečuje včasné proniknutí signálů k hromadnému úderu na VS podřízených leteckých svazků a samostatných útvarů a kontroluje jejich po-chopení. Řídí vzlety letectva a rozhoduje o případných změnách. Změny ne-mají být takového rázu, aby ovlivnily organizační strukturu hromadného úde-ru a narušily bezpečnost letounů.

VS LA při řešení otázek součinnosti s PVO pozemních vojsk vyžaduje do-držovat zásadu, že všechny lety vlastních letounů přes prostory paleb PVO po-zemních vojsk mohou se uskutečnit až po jejich oznámení. Údaje o letech pře-dává VS LA na místa velení PVO nejpozději v době, která je nutná pro uvědo-

mění vojsk PVO. Jinak nemůže být zajištěna bezpečnost letectva v prostorech palby prostředků PVO. V praxi to znamená, že požadavky na lety, signály o skutečných vzletech a údaje pro sledování vlastních letounů předává VS LA:

- na VS PVO frontu cestou SBV SL LA;
- na VS PVO armád cestou SBV LA;
- na místa velení PVO divizí cestou SkBV;
- na VS protiletadlových raketových brigád (pluků) cestou NS.

Na základě požadavků a údajů o letech všechna VS PVO zabezpečují proniknutí údajů k palebným prostředkům a přijímají opatření pro zajištění bezpečnosti letů vlastního letectva v prostorech bojové činnosti vojska PVO.

Středisko bojového velení stíhacího letectva LA uskutečňuje součinnost s prostředky PVO frontu s cílem zabránit postřelování vlastních letounů. Podle údajů VS LA upřesňuje včas všechny změny a nejasnosti ve vzdušných situacích v prostorech účinné palby PLRS frontu. Za hlavní dokument SBV SL LA slouží výpis z plánu hromadného úderu, který obdrží včas z VS LA.

Střediska bojového velení LA u armád jsou hlavními články řízení letectva a zabezpečování součinnosti s prostředky PVO vojsk. Hlavním dokumentem k tomu jsou výpisy z plánu hromadného úderu letectva, které prolétávají jejich prostorem odpovědnosti. Výpisy obsahují časy vzletů, velikosti skupin, typy letounů, tratě letů, výšky, rychlosti letů, cíle úderů a časy úderů a časy předpokládaného přistání. Výpisy z plánu hromadného úderu mají být dodány střediskům předem, v čase potřebném pro proniknutí údajů o letounech k prostředkům PVO armád. Jedině takto mohou zajistit bezpečnost průletu prostory palby prostředků PVO.

S řízením bojové činnosti je úzce spjata nepřetržitě upřesňování součinnosti mezi středisky a PVO vojsk armád. Je to jedním z hlavních úkolů středisek bojového velení v průběhu řízení bojové činnosti vůbec, zvláště pak při hromadném úderu. Proto je velmi důležité, aby letouny přesně dodržovaly stanovené tratě a výšky letů a stanovené časy vzletů.

SBV LA upřesňuje s VS náčelníků PVO armád pohyb letounů ve vzduchu s cílem zabránit jejich případnému postřelování prostředky PVO armád. Včas předávají diferencované údaje o letech z výpisu plánu hromadného úderu na VS a SkBV. Tato diferencovanost spočívá v tom, že pořízeným prvkům velení předává jen ty údaje o letech, které jdou přes prostory paleb PVO, nebo přes pásma vševojskových divizí.

Naváděcí stanoviště SBV LA (NS) se zúčastňuje řízení letectva v prostoru odpovědnosti. Navádějí letadla na pozemní a vzdušné cíle a zabezpečují bezprostřední součinnost letectva s protiletadlovými raketovými útvary armád. Ke splnění součinnostních úkolů se rozmísťují zpravidla společně s VS protiletadlových raketových svazků (útvary). Při řízení letectva v hromadných úderech vystupuje do popředí řešení úkolů součinnosti a přehledu NS o pohybu letounů ve vzduchu. NS sledují, zda letouny dodržují plánované tratě, výšky i ostatní letové parametry. Tím zajišťují bezpečnost skupin letounů ve vzduchu mezi sebou navzájem i bezpečnost letů přes prostory paleb PVO. Kromě toho NS uvědomují včas SkBV u msl (td) o průletu vlastního letectva nad bojovými sestavami vojsk a přiletu letectva protivníka. Po zhodnocení kapacitních možností NS i jejich počtu můžeme předpokládat, že budou zabezpečovat navádění jen na důležité pozemní cíle protivníka.

Za hlavní dokument pro řízení bojové činnosti a upřesňování součinnosti s PVO vojsk naváděcím stanovištěm slouží výpis z plánu hromadného úderu, který obdrží od SBV LA.

Skupiny bojového velení (SkBV) u msd (td) řídí bojovou činnost letectva v hromadných úderech nad svými vyhrazenými prostory, tj. pásmy msd (td) a upřesňují součinnost s prostředky PVO divizí. Jejich řízení spočívá ve sledování plánovaných tratí výšek a dodržování ostatních letových parametrů podle předaných údajů z výpisu plánu hromadného úderu, který obdrží od SBV LA. Údaje o průletu vlastního letectva nad bojovými sestavami vojsk, které dostávají od NS, předávají na VS náčelníka PVO. Hlavní náplní řízení letectva v průběhu hromadných úderů je přehled o letu vlastních letounů a upřesňování součinnosti s PVO msd (td). Do řízení aktivně zasahují jen v případě, že může dojít k postřelování vlastních letounů prostředky PVO msd (td).

V samotné metodice řízení frontového letectva v hromadných úderech musí všichni dodržovat zásadu jednoduchosti, včasnosti a krátkosti při vydávání informací a rozkazů. To platí pro všechny prvky řízení letectva, zejména v rádiové síti velení letectva ve vzduchu. Jde o formu krátkých signálů. I těchto krátkých signálů budeme moci použít zpravidla jen v omezeném rozsahu, a to jen u letounů a skupin, které narušily stanovené parametry režimu letu a za nejasné vzdušné situace nad prostory paleb prostředků PVO.

Základním předpokladem při řízení letectva vůbec a v hromadných úderech zvláště je rozpoznávání vlastních letounů. Hlavním prostředkem zjišťování vlastních letounů je systém radiolokačního rozpoznávání. Není-li systém radiolokačního rozpoznávání zabudován, rozpoznávají se letouny dle siluet, rozlišovacích znaků a speciálních vizuálních signálů.

Proto je velmi důležité včasné proniknutí údajů o letech vlastních letounů i všech případných změn v nich až do jednotlivých palebných prostředků PVO.

Vojska frontu mohou ve prospěch letectva plnit tato opatření:

- zúčastňovat se radiotechnického rušení prostředků velení a navedení letectva protivníka a systém PLRS;
- působit proti stanovištím RL v přifrontovém pásmu dělostřelectvem;
- ničit stanoviště PLRS raketami a dělostřelectvem;
- ničit postavení PLRS a narušovat jejich systém velení a řízení výsadky.

Při součinnosti s prostředky PVO pozemních vojsk a PVOS k zabezpečení činnosti letectva v hromadných úderech ve vzdušné operaci jsou upřesňovány způsoby průletu dálkového i frontového letectva prostorem činnosti prostředků PVO pozemních vojsk a PVOS, obrana stíhacím letectvem a PLRS PVO vojsk a PVOS, signály součinnosti a rozpoznávání.

Vliv činnosti letectva v hromadných úderech na podporu pozemních vojsk

Činnost frontového letectva v hromadných úderech snižuje možnosti podpory pozemních vojsk. Projevuje se to omezením podpory v čase a ve výši úsilí.

Má-li např. LA úkol zúčastnit se vzdušné operace v prvním dnu ve 2 hromadných úderech úsilím 2 armádních vzletů, nutně se musí snížit úsilí podpory pozemních vojsk. Vzhledem k tomu, že vzdušná operace může trvat více dní, musíme s touto objektivní skutečností počítat.

Obdobná situace, i když kvalitativně odlišná, nastává účastí frontového letectva v prvním a dalších jaderných úderech.

Musíme vidět, že činnost letectva v hromadných úderech bude i rozhodujícím způsobem ovlivňovat bojovou činnost pozemních vojsk kladně. Tento vliv se neprojeví bezprostředně, ale s určitým časovým zpožděním. Tím dochází ke zdánlivé rozpornosti, protože každého velitele v první řadě zajímá, jaké síly a prostředky, frontové letectvo nevyjímaje, budou bezprostředně ovlivňovat realizaci jeho zámyslu.

Při hlubším rozboru však zjistíme, že výsledky vzdušné operace zásadním způsobem ovlivní i bojovou činnost pozemních vojsk. Praxe to potvrdila v obou izraelsko-arabských konfliktech. Letectvo té strany, která vybojovala nadvládu ve vzduchu, mohlo i podporovat pozemní vojska. Bez obrany a podpory pozemních vojsk byla zejména egyptská pozemní vojska do značné míry zbavena možností vést útočnou činnost.

Druhý omezující faktor je časový. Po dobu hromadných úderů, kdy vzlétá všechno frontové letectvo, nelze podporu pozemních vojsk realizovat. Toto časové období sestává ze tří částí a sice z

- přípravy k hromadnému úderu,
- činnosti letectva v samotném hromadném úderu,
- přípravy letectva k opakovanému vzletu po přistání z hromadných úderů.

Vzhledem k důležitosti podpory pozemních vojsk je snahou všech leteckých velitelů a štábů zkrátit období přípravy k hromadným úderům na možné časové minimum a zajistit postupné narůstání sil podpory pozemních vojsk urychlenou přípravou frontového letectva ke vzletu.